

NATUURGENEESKUNDE 'Ik kijk niet alleen naar

In Lonneker

Een jaar geleden verhuisde Elize van Gemeren voor de liefde naar Lonneker. De natuurgeneeskundige is er een praktijk begonnen. „Dieren stellen zich niet aan.”

door **Guus Ferré**

Twee paarden en een pony grazen gezapig in het weiland. Staarten en manen wapperen. Af en toe staan ze eventjes hoofd tegen hoofd. Elize van Gemeren slaat het schouwspel met instemming gade. „Paarden zijn kuddedieren. Die zoeken elkaar op. Een viervoeter die de hele dag alleen op stal staat kan vervelend gedrag gaan vertonen. Vereenzamen. En daardoor klachten krijgen. Daarom vraag ik als iemand bij me komt niet alleen naar de mankementen van het dier maar ook naar de plek waar het vertoef, de leefomgeving, het voer. Ik kijk naar het totaalplaatje. Ook naar het verleden.”

Elize van Gemeren (47) is natuurgeneeskundige voor dieren. Paarden en honden hebben haar voorkeur. Ze verhuisde een jaar geleden voor de liefde van Papendrecht - waar ze al een eigen praktijk had - naar Lonneker. Jarenlang werkte ze in het westen op een kantoor. Bij een belastingadviesbureau en bij Boskalis. Maar als kind had ze al iets met dieren, dus toen ze op een tweesprong kwam in haar leven besloot ze om een parttime opleiding natuurgeneeskunde in Breda te volgen.

„Ik was in mijn vorige werk vastgelopen. De studie gaf vijf jaar lucht. Toen ik daarmee klaar was, viel ik in een gat. Ik had het op de administratie wel gehad. Wat ik nu doe geeft veel meer voldoening. Ja, het is ook uit idealisme geboren. Je maakt mensen ervan bewust dat je ook dieren op een natuurlijke manier kunt genezen. Net als vroege voer. Het mooie van dit werk is dat je elke dag bijleert. Ik doe ook veel aan na- en bijscholing. Eigenlijk begint het voor mij nu pas. Ze ziet haar praktijk als een aanvul-

ling op die van een dierenarts en andere therapeuten. Het liefst zou ze met die disciplines samenwerken. Als een hond of een paard zware klachten heeft dan hoort de eigenaar daarmee in haar ogen het eerst naar een dierenarts te gaan. Komt Elize van Gemeren vervolgens zelf in beeld, dan volgt eerst een gesprek. „Met uitgebreid vragen kom je een heel eind. Ik bevoel en betast het dier, kijk naar de ogen, de oren, het gebit. Alles gebeurt op de tast, op zicht. Of je moet niet meteen conclusies trekken. Ik noem het aftasten van aandachtspunten. Als je ergens een warme plek ontdekt, kan het duiden op een ontsteking. Maar het hoeft niet. In principe mag ik ook geen diagnoses stellen.”

Gaat het met chemische geneesmiddelen vaak om symptoombestrijding. Elize van Gemeren gebruikt de kruiden en extracten om het herstellend vermogen van de dieren te vergroten. Om betere weerstand te krijgen. Homeopathie is prikkeltherapie, het zet het lichaam aan tot herstel, aldus homeopaten. Voeding speelt volgens Van Gemeren net als bij mensen een cruciale rol in het welzijn van dieren. Ze noemt een voorbeeld. „Veel mensen geven honden brokken omdat daar van alles in zit zitten. Nou, honden zijn carnivoren en krijgen brokken waarin vooral veel granen zitten. Dat is niet erg natuurlijk. Bovendien is het bewerkt voer. Het wordt eerst verhit waardoor de mineralen verlie-

'Een hond moet vlees eten, pens bijvoorbeeld. En daarna een kluiif.'

gen. Later worden die er weer kunstmatig aan toegevoegd. Een hond moet vlees eten, dat is echt niet veel duurder. Daar hebben ze minder van nodig, daardoor is er minder ontlasting en krijg je ook niet zo vaak huidproblemen. Er werd altijd beweerd dat brokken goed tegen tandsteen zouden zijn. Dat is achterhaald. Er zit veel zee-meel in en dat slaat juist op de tanden. Vlees is het beste, pens bij-

mankementen maar ook naar de leefomgeving, het voer. Ik kijk naar het totaalplaatje, ook naar het verleden.’

dieren genezen met kruiden

Elize van Gemeren geneest paarden en honden op natuurlijke manier. „Een viervoeter die de hele dag alleen op stal staat kan vervelend gedrag gaan vertonen.”

foto **Frans Nikkels**

voorbeeld. En daarna een kluiif. Dat voorkomt tandsteen en is rustgevend. Dat is weer goed voor de spijsvertering.”

En zo kan Elize van Gemeren, die op een boerderij buiten Lonneker woont, uren vertellen. Ze wijst op de weide waar de twee paarden en de pony lopen. Ze behoren te grazen op een schrale weide. En niet op een perceel dat is ingezaaid met het Engelse raaigras dat vol zit met

eiwitten en bedoeld is om koeien tot een flinke melkproductie te dwingen. „Gelukkig zie je dat onder agrariërs daar anders naar wordt gekeken. Door een gevarieerde begroeiing krijgen paarden bijvoorbeeld minder huidklachten. Als een paard kans ziet om een wilgentak te pakken te krijgen dan eet hij de bast op. Dat werkt pijnstillend. Een konijn eet zo'n tak ook kaal.” Maar niet altijd is een

dier in staat om met hulp van homeopathische middelen zelf te genezen. In dat geval wijst ze chemische geneesmiddelen niet af. „Je moet een dier nooit nodeeloos laten lijden. En soms weet ik voor een bepaald probleem ook geen oplossing. Dat zeg ik de mensen eerlijk. Omdat een hond en een paard niet kunnen praten moet je maar aannemen wat je denkt dat het is. Ik zal nooit zeggen dat een

dier zich aanstelt, het kan wel om aandacht vragen. En je hebt ook wel eens te maken met aangeleerd gedrag. Ik peil altijd de reacties als ik op een bepaalde plek druk. Het komt voor dat een eerste oppervlakkig onderzoek niet voldoende is en dat ik een dier nog een keer wil zien.”

De natuurgeneeskundige, die haar praktijk Dierenbosch heeft genoemd, weet dat ze ergens is neer-

gestreken waar nuchtere, soms wat afstandelijke mensen wonen, die misschien niet staan te springen om een andere aanpak. „Ach”, relatieve ze, „ik ben zelf ook heel nuchter. Ik wijs het andere niet af. Je moet niet te snel willen ingrijpen. Als een lichaam een, twee graden koorts heeft dan moet je geen koortsmiddelen gebruiken. Dan is het even weg en komt het later drie keer zo heftig terug.”